

Itt a templomban, de szinte minden katolikus templomban láthatóak fogadalmi táblák, melyeket elődeink azért állítottak, mert imájuk célt ért. Hálából, köszönöm, hogy meghallgattál és hasonló felirattal. De még soha nem olvastam azt, hogy bármelyiken ez a mondat állna: köszönöm, hogy nem hallgattál meg. Még a legkisebb gyerek is tudja, hogy az a jó, ha a kívánság teljesül.

Szeretjük a szép jézusi példabeszédeket: a tékozló fiút, vagy a múlt vasárnapi történetet, a tíz leprást, mert ezek közel állnak a szívünkhöz, van happy end. Ma viszont két olyan szereplő van, akikkel nem könnyű azonosulni: az igazságtalan bíróval egyáltalán nem lehet, hisz Jézus szavai szerint nemcsak korrupt, hanem istentelen is. Neki a vádlottak padján kéne üldögeálnie és nem a bíró emelvényen. A másik szereplő az özvegyasszony. Az ókori Izraelben az özvegyek kiszolgáltatottak voltak, s nem azért, mert nem volt pénzüik vagy földjük, hanem mert nem volt pártfogójuk. A kor jogszokása szerint csak a felnőtt férfiaknak volt szavuk bármilyen hivatalos kérdésben. Ha egy özvegy valakivel perbe keveredett, akkor biztosan veszített, mert a nők és gyerekek tanúvallomását nem fogadták el. És bár az özvegyet sajnáljuk, de valljuk meg őszintén, nem szeretjük az olyan embereket, akikre azt mondják, hogy kirúgják az ajtón és bejön az ablakon.

Jézus meg is magyarázza: az ő kitartása még Istennél is megteremné gyümölcsét. Természetesen itt nem azonosságról van szó - vagyis nem arról, hogy Isten olyan, mint a hamis bíró -, hanem fokozásról. Ha egy link jogász képes arra, hogy bizonyos nyomásra megsegítse az özvegyet, akkor Isten, a mi irgalmas Atyánk hogyne hallgatná meg imáinkat.

Mert a kérő imáról, pontosabban annak hatékonyságáról van szó ebben a szakaszban. És bár a legelterjedtebb valamennyi közül, mégis van vele pár gond. Először is sokszor nem szeretnünk kérni, egyszerűbbek azok a helyzetek, ahol pontosan szabályoz van, ki is a főnök. Aki kér, az mindig kiszolgáltatottabb helyzetben van, meg kell fogalmaznia, hogy mi kell, oda kell fordulnia a másikhoz, és egyáltalán nem is biztos, hogy mindez célt ér. Aztán ha megkapta, a becsületes ember nem tud szabadulnia attól az érzéstől, hogy tartozása van. Amivel pedig leginkább gondok vannak, az a kitartás.

Kitartása az embernek akkor van, ha látja az értelmét. Minap történt velem, hogy a város másik szegletébe kellett mennem hivatalos ügyet intézni, úgyszólván laikusként. Persze, hogy nem sikerült elsőre, de egy óra múlva visszamentem és most úgy tűnik, hogy márciusra talán minden rendben lesz. Így volt értelme, visszamennék. Ahogy egy kortárs pszichológus megfogalmazta, vannak emberi szükségletek, mint az evés, ivás, az igazság ismerete és idevette a sikert is, az eredményt.

Vajon imádságban mindig célt érünk? Igen, Isten mindig meghallgat. Mindig teljesül-e? Ezt senki nem ígérte. Mert vajon szereti-e az a szülő kellően a hároméves gyermekét, aki megengedi neki, hogy a gyertyalángjába nyúlhasson? Vagy szereti-e az a szülő, aki a gyereknek mindent megenged? Isten nevel minket: azt adja, amire szükségünk van, mindazonáltal ez nem jelenti azt, hogy ne kérhetnénk. Amikor kérünk, nem Isten akaratát szeretnénk megváltoztatni, hanem a már említett tulajdonságokat saját magunkban kialakítani: alázat, meghallgatásba vetett bizalom és legfőképpen állhatatosság.

A nemhívőben egész sokszor, de még a hívő emberben is felmerül a kérdés: hát az Isten? Hol az Isten, amikor az ember beteg, amikor szereteteink sírjánál állunk vagy bármely más csapás ér? Mintha ma az Isten kérdezne vissza: és te hol vagy? Kértél-e engem szívből, nap mint nap hosszantűrő türelemmel.

A kérő ima nem automata: vagyis én elmondom, ami kell, az Isten meg teljesítse. Ám a gondoskodás azt jelenti: azt adni, ami kell, és nem azt, amit kérnek. É megállapítás igazságát szemléletesen mutatja be az alábbi imádságos mondóka.

Kértem Istent, vegye el a gőgömet, és Isten azt felelte: Nem. Azt mondta, nem az Ő dolga, hogy elvegye: az én dolgom, hogy feladjam.

Kértem Istent, adjon nekem türelmet, és Isten azt felelte: Nem. Azt mondta: A türelem a szenvedés mellékterméke: nem adható, csak kiérdemelhető.

Kértem Istent, adjon nekem boldogságot, és Isten azt felelte: Nem. Azt mondta: Ő áldást adhat, a boldogság rajtam áll.

Kértem Istent, növelje nagyra lelkemet, és Isten azt felelte: Nem. Azt mondta: növekednem egyedül kell, ő majd megnyes néha, hogy gyümölcsözőbb legyek.

Kértem Istent, segítsen, hogy szeressem az embereket, ahogyan Ő szeret engem. És Isten azt mondta: No végre egy jó kérdés.